

šolskim potrebščinami. Niti eden ni šel prazen iz šole. Prav lepa zahvala vsem, ki so pripomogli k tako izdatni božičnici.

Novi angleški zunanji minister A. Eden.

Bivši angleški zunanji minister S. Hoare.

Pri lenivosti črevesa

kataru v črevih, obolenju skrajnega črevesa odstranjuje naravna

Franz-Josefova

grenka voda zaprtje spodnjih organov dobro in naglo. Mnogoletne izkušnje uče, da poroba Franz Josefove vode izbornu urejuje funkcije črev.

Reg. po min. soc. pol. in nar. zdr. S-br. 15485, 25. V. 1935.

Abesinski cesar na poti k Abesincem, ki so bili ranjeni v Desije od italijanskih zračnih bomb.

Mussolini zbira v svojo bronasto čelado zlate darove za vojno.

»Malo premlad je še za komandanta.«

»Pet in dvajset! V najlepšem cvetju! Pameti in močatosti pa ima za petdeset let. Zato ga tudi sivi veterani radi ubogajo.«

»Še rajši pa bi ga mladi deklički poslušali«, se je zahihital škilavi Janez.

»Da, da, da! Deklički pa se obližujejo po njem ko mačke po masti. Vse se mu nasmiha in vsaki naj bi kaj povedal. Vsa zatelebana pa je Blazinova Liza. Po vsej sili ga je včeraj hotela za zadnji raj.«

»Pa se ji je pred nosom zasukal.«

»Ta ga ne bo pustila, dokler ga ne dobi.«

»Ta?! Ti Krištofov štor ti! Tevž pa Lizo? Prej se bo mesec z mačko oženil.«

»Ali se Tevž ženi?« je nedolžno vprašala Mojcka.

»Moral se bo. Seveda! Joza, njegov oče, kar naprej boleha; treba jim je zanesljivega človeka pri hiši. Da bi pa Tevža h kapucinarjem vleklo, tega še nisem čul.«

»Kaj meniš, katero bo vzel?«

»Katero? Tega Tevž bržkone niti sam še ne ve. Dobil bo pa vsako, če bo le usta odprl. Edino ena bi ga morda odbila, hehehehe!«

Krojač se je zahehetal in pomenljivo pogledal Marto, ki je rahlo zardela. Zvoniku pa je bilo videti, da mu ni nič kaj po volji, ker se je beseda tako

zasukala. Nagubančil je čelo in pogledal Mojcko pa se pokrižal in molil:

»V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen. Bodí Bog zahvaljen! Oče naš...«

Ko je z domačimi odšel iz izbe, je zunaj skregal Mojcko in jo pokaral, kaj se vtika vedno odraslim v besedo, pa še celo v takih rečeh. Dekle se je malo pokujalo; zato jo je oče še bolj trdo prijel.

Medtem sta Marta in Zefa v kuhinji pomliti in pospravili. Ker so bili z ravnega seno že zvozili in za ta dan ni nobeno delo posebno naganjalo, je prosila Marta očeta, naj bi jo pustil na goro po češminje; zelo ga je obražala kot zdravilo. Oče ji je rad dovolil. Da bi se ubranila vročega sonca, si je vezala belo ruto, vzela kanglico in z naglimi koraki zavila za hišo skoz les po hribu navzgor.

Vse tiho je bilo v gozdu, po smoli je dišalo, vrhovi smrek so se bleščali, skozi tisoč zelenkastih okenc je migljalo sinje poletno nebo in zlate sončne lučke so se igrale po Martini obleki. Postavno dekle je bila, gosti in polni so bili nje črni lasje, v črnih očeh ji je sanjal mehek mir. Lepa je bila. Ko se je takole vzpenjala navzgor, je bila podobna mestni gospodični; le obleka je pričala, da je kmečko dekle. Na koraku ji je bilo videti, da je vajena hribov, in oddahnila si je šele, ko je po eni uri hoda prišla na jaso na vrhu.

krogli skušajo izriniti Cerkev iz vsega javnega življenja.

Leta 1917 so mnoge države mirovne nasvete Benedikta XV. prezrle in obenem, sklenile, da sv. stolica nima dostopa v Zvezo narodov. Cerkev je vojna za človeštvo nesreča, ki spada v sedanji svetovni nered.

Kljub temu bi papež rad nastopil kot razsojnik v težkem sporu — kot se je to v zgodovini že opetovano zgodilo — če bi bil za to naprošen. Sam od sebe pa tega ne more storiti, ker bi v Cerkví sovražnih krogih takoj vstala sumnja, da mu gre za politično nadvlado nad narodi in državami.

(Dalje sledi)